

[P. K. Thomsen.]

Hermed skal jeg da anbefale udskrivningsloven for 1949—50 til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Bækgaard: Da jeg hører til den kreds af landstingsmænd, som er gamle nok til at kende traditionen med hensyn til hastværket med sagerne her ved samlingens slutning, skal jeg ikke fremføre nogen klage i den retning, selvom der kunne være grund nok dertil. Jeg skal heller ikke holde en lang tale om det foreliggende lovforslag; det er debatteret mange gange i de sidste dage og nu gennemgået af den højtærede finansminister og også af ordføreren for socialdemokratiet, så jeg finder ikke anledning til at gå ret meget i detaljer.

Jeg vil straks sige, at jeg på mit partis vegne kan anbefale lovforslaget til vedtagelse. Det er jo et forslag, som nu i mange år har været en tilbagevendende begivenhed, men som dog ofte har været genstand for ændringer, der næsten hver gang har betydet forøget udskrivning. Denne gang går ændringerne imidlertid som helhed i modsat retning, og det tror jeg skatteyderne vil være glade ved efter den højde, vi nu er kommet op på.

Skalaen er lavet sådan, at nedgangen gælder de mange, medens et mindre antal skatteydere får forhøjelse; med andre ord, progressionen er blevet stærkere. Jeg er ikke helt sikker på, at det sidste er klog politik. Vi nærmer os vist den grænse, hvor skatten sluger hele indtjeningen, og hvor initiativet svækkes. Nå, men det er jo den form, de forskellige partier i det andet høje ting har kunnet enes om, og jeg skal så heller ikke udtale mig derimod, men udtrykke min tilfredshed med helhedsresultatet.

Det større forsørgerfradrag er jeg også meget tilfreds med.

Et andet område, hvor der sker en forhøjelse, er brugsforeningerne. Der har man fundet et nyt grundlag at ligne på, et grundlag, som skulle give mere sikkerhed for provenu end det, man lignede på tidligere. Efter beregningerne skulle det skabe den lighed med den private købmandsstand, som er tilsigtet med hensyn til skattens størrelse. Om det nu vil vise sig at være rigtigt, vil fremtiden vise. Skulle det blive en skuffelse, må vi se at få det lavet om. Det er, som den højtærede finansminister udtrykte sig, kedeligt, at ikke alle partier, som har medvirket til skatteforliget, også har kunnet tilslutte sig denne skatteform. Jeg ville gerne, at vi kunne komme ud over, at der skal være så meget agitationsstof i

dette. Men som sagt, der er jo blevet et flertal for forslaget, og som det foreligger, kan jeg anbefale det udfra den betragtning, at det er rimeligt, at der sker en ændring her, og forhåbentlig vil det vise sig, at den svarer nogenlunde til hensigten.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Jørgen Jørgensen: At skatterne er for høje har næsten altid været et slagord i visse kredse. Disse kredse har været større eller mindre. Til at begynde med var de ganske små; efterhånden blev de større og større, til det efterhånden nu er slået igenem, så alle mennesker synes, at skatterne er for høje. Det er det interessante ved det, at alle mennesker siger det. Om det er rigtigt eller ej, er i denne forbindelse ganske uden betydning. Man siger det, og det er en kendsgerning, som alle bliver nødt til at tage hensyn til. Skatternes højde hemmer lysten til at tjene flere penge, siger man; det kan ikke betale sig at forøge sin indtægt, for det hele tages i skat. Lad betragtningen være rigtig eller forkert; jeg mener, den i de aller, allerfleste tilfælde er forkert. Det nytter ikke noget. Sådan ser folk på sagen, og når nu den højtærede finansminister kan komme med et forslag, der, såvidt jeg husker, efter udtalelser fra den socialdemokratiske ordfører i det andet høje ting ikke er set mage til i de sidste 28 år, må man derfor håbe, at det vil virke på den måde, at folk begynder at tro på, at nu kan det igen begynde at betale sig at tjene penge, og at man så også, ikke mindst i pressen — det vil jeg gerne sige til pressen af alle farver —, vil hjælpe med til at skabe forståelse af, at hvis vi skal ind i en virkelig genopbygning, hvor vi allesammen trækker i snorene det vi kan, med hensyn til at forbedre vor økonomi, vor produktionskraft og vor eksportevne, så er det nødvendigt, at vi hjælper hinanden med at løfte. Jeg vil håbe, at virkningen af dette lovforslag, hvad den end kan blive i penge — det skal man altså senere se på —, psykologisk vil blive den, at folk begynder at fatte tro på, at nu kan det igen begynde at betale sig at tjene penge.

Jeg skal iøvrigt ikke indlade mig i politisk drøvtyggeri på dette lovforslag, navnlig ikke hvad angår Kooperationen; der har jeg i virkeligheden kun en eneste betænkelighed, og det er, at man nu går til at beskattede solidariske selskaber, som er landbrugets produktionsforeninger, idet man fratager dem en del af nogle penge, som man altså på en eller anden mærkværdig måde finder frem. Lad være, at det kunne gøres på